

Arrest

nr. 126 934 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / IJ

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 9 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 15 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), meer bepaald omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt op 11 oktober 2013 en dat reeds op 25 februari 2011 een bevel tot terugbrenging werd betekend aan zijn voogd, waaraan schijnbaar geen gevolg werd gegeven.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota wordt een exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen omdat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het ingediende beroep. Er wordt op gewezen dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en dat de verwerende partij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Bij een eventuele vernietiging kan de verwerende partij dan ook niet anders dan, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis brengen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

Uit de bewoordingen van deze bepalingen blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door haar geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat deze bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoeker dan ook in principe geen nut opleveren. Het beroep is derhalve in beginsel niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang.

2.3. Ter zitting stelt de raadsman van de verzoekende partij, gevraagd naar het belang, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een 9bis hangende is. Voorts wijst hij op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Verder wordt betoogd dat moet worden gemotiveerd conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.4. Zelfs wanneer de verwerende partij in sommige gevallen zoals voorzien in artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten moet afleveren aan de vreemdeling die zich op onregelmatige wijze op Belgisch grondgebied bevindt, deze verplichting niet onverkort op

automatische wijze en in alle omstandigheden geldt. Het vaststellen van het onregelmatig karakter van het verblijf volstaat met name niet om een bevel om het grondgebied af te leveren wanneer andere factoren, verbonden aan de fundamentele rechten die worden gevrijwaard door de artikelen 3 en 8 van het EVRM in overweging moeten worden genomen (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948), op een wijze die de verwerende partij een zekere discretionaire bevoegdheid laat. Het beroep is derhalve ontvankelijk in de mate dat verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert.

3. De gegrondheid van het beroep in zoverre de schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd.

3.1. Het middel gestoeld op artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Zoals reeds in de feitelijke gegevens aangehaald vormt de verzoekende partij sinds ongeveer 3,5 jaar een koppel met juffrouw TBLN (° 19 maart 1994). Juffrouw N. is van Vietnamese nationaliteit en heeft een onbeperkt verblijfsrecht hier in België (stuk 5). Zij bezit over een onbeperkt verblijfsrecht gelet op haar hoedanigheid als een familielid van de Unie. De moeder van de vriendin van de verzoekende partij heeft immers de Belgische nationaliteit (stuk 5).

Sinds 27 juni 2013 wonen de verzoekende partij en zijn vriendin samen, met de mama van juffrouw N. en de vriend van de mama (stuk 8). Het gezin werd officieel erkend als pleegouders van de verzoekende partij (stuk 8). Bijgevolg vormt de verzoekende partij feitelijk gezin met zijn pleegouders, de ouders van zijn vriendin. Zij wonen samen te [...].

Bovendien gaat de verzoekende partij nog naar school. Hij volgt de opleiding "[...]" aan het Koninklijk Atheneum te [...]. Hij behaalde oriënteringsattest A voor de tweede graad van het secundair onderwijs. De verzoekende partij legt een rapport neer alsook een overzicht van zijn dagelijks werk (stuk 9). In september 2013 is de verzoekende partij gestart aan zijn eerste jaar van de derde graad. De verzoekende partij dient bijgevolg nog 1,5 jaar les te volgen alvorens zijn opleiding is voltooid.

De verzoekende partij zijn vriendin, juffrouw N., volgt eveneens les in dezelfde school. Zij volgt dezelfde richting kantoor en zitten in dezelfde klas. Ook juffrouw N. haar middelbare opleiding is nog niet voltooid aan het Koninklijk Atheneum te [...]. Bijgevolg kunnen de verzoekende partij en juffrouw N. hun recht op gezins - en familieleven enkel in België uitoefenen. Niet alleen heeft juffrouw N. in België een verblijfsrecht, zij beschikt eveneens niet over een verblijfstitel in een derde teneinde aldaar haar recht op gezins - en familieleven in een derde land uit te oefenen.

De bestreden beslissing maakt zonder meer een inbreuk op artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de feitelijke gezinssituatie en het is niet duidelijk in de bestreden beslissing op welke manier hiermee dan rekening werd gehouden om toch te beslissing dat de verzoekende partij dient verwijderd. Hieruit volgt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de plicht had om een analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van de verzoekende partij, in licht van artikel 8 E.V.R.M., naar zijn land van herkomst gerechtvaardigd wordt.

In die zin werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de speciale situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt. Het is de taak van de verwerende partij om, alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op basis van de elementen waarvan kan verwacht worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624). De verzoekende partij herhaalt dat zijn raadsvrouw in datum van 10 oktober 2013 een brief betreffende zijn situatie en persoonlijke omstandigheden heeft overgemaakt aan de verwerende partij (stuk 11).

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert.

De verzoekende partij vormt een feitelijk gezin met zijn vriendin, alsook met zijn pleegouders. Er zijn zeer nauwe banden, nu de verzoekende partij met juffrouw N. een relatie heeft en zij samenwonen. Een dergelijke situatie valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenslange strafbladen

tot gevolgd hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van verzoekster. (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Volledigheidshalve kan de verzoekende partij eveneens verwijzen naar het arrest Sen t. Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin gesteld wordt dat men niet kan verwachten van personen met een geldig verblijf, die in Nederland hun leven hebben uitgebouwd, dat zij zich naar een derde land zouden moeten verplaatsen teneinde daar het effectief gezinsleven verder te kunnen zetten. Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging in dit recht. De Raad van State heeft immers reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

"Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing, met name dat hij illegaal in het land verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, alsmede dat verzoekende partij inmiddels meerdejarig is geworden op 11.10.2013 en geen gevolg heeft gegeven aan de bijlage 38 die op 25.02.2011 werd betekend aan de voogd. Verzoekende partij betwist deze motieven ook niet.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij een relatie heeft en hier school loopt, maakt uiteraard niet dat verzoekende partij zonder meer in het land zou mogen verblijven.

Verder laat verweerder gelden dat noch artikel 8 EVRM noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een motiveringsplicht inhouden. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat dienomtrent in de bestreden beslissing moet worden gemotiveerd.

Het volstaat dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing impliciet rekening heeft gehouden met de in voormelde bepaling opgesomde elementen. In casu toont verzoekende partij op geen enkele manier aan dat dit niet het geval zou zijn.

Verweerder laat verder gelden dat artikel 8 EVRM als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie of privéleven te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Ont zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar haar relatie en schoollopen, doch toont niet aan dat zij zich hierop heeft beroepen vooraleer de bestreden beslissing genomen werd.

Immers dateerde de laatste aanvraag tot afgifte van een verblijfsdocument van op 24.05.2011, waarna de gemachtigde van de staatssecretaris op 25.05.2011 beslist heeft dat aan deze aanvraag geen gunstig gevolg kon worden gegeven en de beslissing van 10.02.2011 behouden bleef. Verzoekende partij heeft zich hierbij niet beroepen op een relatie.

Verweerder laat verder gelden dat verzoekende partij bij schrijven dd. 10.10.2013, aangetekend verstuurd op 14.10.2013 en gericht aan het 'Bureau minderjarigen', verzocht heeft de duurzame oplossing voor betrokkene te herzien.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op 16.10.2013 beslist dat hieraan geen gunstig gevolg kon worden gegeven, waarbij de raadsman van verzoekende partij erop gewezen werd dat:

- een aanvraag in toepassing van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet moet worden ingediend door de voogd,
- verzoeker meerderjarig was geworden op 11.10.2013,
- de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet waarnaar verwezen wordt, zich nog niet in het administratief dossier bevindt maar ten gepaste tijde zal worden behandeld door de bevoegde dienst.

Verzoekende partij brengt verder ook geen enkel bewijs voor van de vermeende relatie. De loutere bewering van verzoekende partij en haar raadsman dat zij samenwoont met zijn vriendin en haar moeder en haar vriend, maakt op zich niet dat er sprake is van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Het ingeschreven zijn op hetzelfde adres volstaat niet. Evenmin vormt de verklaring van 21.06.2013 dat verzoekende partij zal verblijven in een pleeggezin en dit verblijf mede zal worden opgevolgd door de pleeggezinnendienst vzw Opvang (Jette) een afdoende bewijs van het bestaan van een beschermenswaardige relatie.

In zoverre verzoekende partij nog verwijst naar 'zijn pleegouders', laat verweerder nog gelden dat, hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97).

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rw-cce.be).

In casu toont verzoekende partij niet aan dat zulks het geval is.

Verder verwijst verzoekende partij naar haar privéleven, doch toont zij niet aan waaruit dit privéleven precies bestaat en op welke wijze dit geschonden zou worden door de in casu bestreden beslissing.

Ten overvloede verwijst verweerder nog naar volgende rechtspraak:

"Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

"Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.V.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.V.S. 15februari 2005, nr. 140.615)."

(R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

"Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005;

Rv.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; Rv.St. nr. 135 236 van 22 september 2004). " (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

"Verzoeker toont verder niet aan welke andere zakelijke of sociale contacten hij heeft die dusdanig zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. (...) Zelfs in de veronderstelling evenwel dat de relaties waarnaar verzoeker verwijst zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing als een daadwerkelijke inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker zou moeten beschouwd worden, dan nog moet gesteld worden dat deze inmenging, gezien artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis heeft (...)" (R.v.V. nr. 75 742 van 24 februari 2012)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing geen rekening kan worden gehouden met stukken gevoegd aan het verzoekschrift, waarop verzoekende partij zich niet heeft beroepen t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris vooraleer de bestreden beslissing genomen werd.

De verwerende partij laat ten overvloede gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986,

Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. "

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De loutere bewering dat haar vriendin nog school loopt en zij niet over een verblijfsrecht in een derde land beschikt, volstaat niet.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten. " (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving.

Evenmin toont zij aan dat haar vriendin haar niet kunnen vergezellen naar het land van herkomst of een ander land, zo bv. het land van herkomst van de partner van verzoekster, noch toont zij aan dat deze vriendin haar niet kunnen bezoeken in het herkomstland of een ander land, zo bv. tijdens de schoolvakanties, noch dat verzoekende partij haar vriendin desgevallend in België bezoekt, mits vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden.

Verweerder wijst er tevens op dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de (korte) scheiding in nauw contact te blijven met haar vermeende vriendin en het voorgehouden gezinsleven met haar verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

"In casu wordt niet betwist dat verzoekende partijen een gezin vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zulks houdt evenwel niet in dat aan verzoekende partijen louter om deze reden een verblijfsrecht dient te worden toegekend. Geen van beide partners beschikt over een verblijfsrecht in het Rijk. Ook het seeeven dat beide partners een verschillende nationaliteit hebben, geeft hen niet automatisch het recht zich in een derde land te vestigen." (R.v.V. nr. 15.002 dd. 03.12.2013)

Het loutere gegeven dat de partner van verzoekende partij tot verblijf in België is toegelaten, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, RAC.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar vermeende vriendin wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.1. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, Conka v. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad herinnert eraan dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het privé- of gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu, betreft het een geval waar de verzoeker om een eerste toelating tot verblijf verzoekt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er steeds aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani v. Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi v. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim v. België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim v. België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.3.2. Verzoeker beroept zich vooreerst op de relatie met zijn vriendin, met wie hij samenwoont nu het gezin van haar moeder zijn pleeggezin is. Verzoeker vormt dus een feitelijk gezin met zijn vriendin en haar ouders. Verder verwijst hij naar het feit dat hij nog naar school gaat, waar hij de opleiding kantoor volgt, een opleiding die hij binnen 1,5 jaar voltooid zal hebben. Hij legt stavingsstukken voor. Hij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de speciale situatie waarin hij zich bevindt en wijst nog op een brief van 10 oktober 2013 die zijn raadvrouw aan de verwerende partij stuurde met betrekking tot zijn persoonlijke situatie.

De Raad stelt vast dat de aanvragen om machtiging tot verblijf die zich in het rechtsplegingsdossier, en meer bepaald in het bundel van verzoeker, bevinden, dateren van 27 augustus 2013 en 26 november 2013. *In casu* kan enkel rekening worden gehouden met de aanvraag van 27 augustus 2013, nu deze werd ingediend voor de bestreden beslissing werd genomen. Deze indiening wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. In deze aanvraag wordt gewezen op de situatie van verzoeker in België bij zijn pleeggezin, zijn vriendin, zijn lopende opleiding en zijn integratie. Al deze elementen zijn uitgebreid beargumenteerd. Verder is er inderdaad nog de brief van 10 oktober 2013 die, en dat wordt evenmin betwist, aan de verwerende partij werd gezonden en waarin ook wordt ingegaan op de voormelde situatie van verzoeker, gestaafd met stukken, naar het feit dat verzoeker zijn moeder is kwijtgeraakt.

Met betrekking tot het privéleven stelt de verwerende partij dat verzoeker niet aantoont waaruit dit privéleven precies zou bestaan en op welke wijze dit zou worden geschonden door de bestreden beslissing. Zoals reeds gesteld voegde verzoeker bij zijn verzoekschrift een aanvraag om machtiging tot verblijf die zeer uitvoerig werd toegelicht, zo onder meer op het vlak van zijn privéleven, waarvan zijn schoolloopbaan, zijn pleeggezin en zijn integratie onmiskenbaar deel uitmaken. De verwerende partij betwist niet dat deze aanvraag werd ingediend en heeft dus kennis van de aspecten van dat privéleven van verzoeker, die als niet-begeleide minderjarige in 2010 een asielaanvraag indiende. Bovendien is er ook de brief van 10 oktober 2013, eveneens gericht aan de verwerende partij. In die optiek kan de verwerende partij geenszins worden gevolgd waar zij stelt dat niet is aangetoond waaruit het privéleven zou bestaan. Niettegenstaande dit gegeven blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier –over de aanvragen om machtiging tot verblijf werd nog geen uitspraak gedaan- dat de verwerende partij deze elementen heeft betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. Thans blijkt dus niet dat er enige belangenafweging heeft plaatsgevonden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM. De argumenten van de verwerende partij over het niet geschonden zijn van artikel 8 van het EVRM doet aan het hierboven gestelde geen afbreuk, nu reeds werd gesteld dat niet blijkt dat het onderzoek voorafgaandelijk werd gevoerd en deze argumenten dus *post factum* zijn.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 15 oktober 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS